

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. SLS-08775/2019-ERU
Č. j.: 08775-13/2019-ERU

V Ostravě dne 25. března 2020

ROZHODNUTÍ

Energetický regulační úřad, se sídlem Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava, jako správní orgán věcně příslušný podle ustanovení § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení vedeném pod spisovou značkou SLS-08775/2019-ERU, zahájeném na návrh společnosti Malečská energetická, s. r. o., se sídlem č. p. 120, 539 01 Vojtěchov, IČ: 28797345 (dále též jen „navrhovatel“), ve věci sporu se společností OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 – Karlín, IČ: 26463318 (dále též jen „odpůrce“), podle ustanovení § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“)

rozhodl takto:

Společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 – Karlín, IČ: 26463318, je povinna zaplatit společnosti Malečská energetická, s. r. o., se sídlem č. p. 120, 539 01 Vojtěchov, IČ: 28797345, částku 4.537.958,84 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,50 % p. a. z částky 4.537.958,84 Kč jdoucím ode dne 20. června 2019 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí na účet č. 8000048107/7940.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Podstata sporu a shrnutí důvodů

Energetický regulační úřad obdržel dne 30. srpna 2019 návrh společnosti Malečská energetická, s. r. o., se sídlem č. p. 120, 539 01 Vojtěchov, IČ: 28797345, na zahájení správního řízení ve věci zaplacení peněžité částky 4.537.958,84 Kč spolu s úrokem z prodlení se společností OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 – Karlín, IČ: 26463318, jako odpůrcem.

Navrhovatel v rámci vyličení rozhodných skutečností uvedl, že je provozovatelem bioplynové stanice BPS Vojtěchov s kogenerační jednotkou, která využívá spalovací motor k zapálení zapalovacího paprsku pomocí zapalovacího média jiného, než je bioplyn, a tím je lehký topný olej (dále též jen „LTO“). Výroba elektřiny je dle tvrzení navrhovatele možná jen prostřednictvím zažehnutí nezbytného množství fosilního paliva, kdy spotřeba doplňkového paliva je dle tvrzení navrhovatele v řádu jednotek procent z celkového paliva kogenerační jednotky.

Navrhovatel se pak ve svém návrhu konkrétně domáhá, aby Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán uložil odpůrci povinnost zaplatit navrhovateli nevyplacenou část podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (zeleného bonusu) v celkové výši 4.537.958,84 Kč za období červen roku 2016 až duben roku 2019 představující rozdíl mezi vyplacenou podporou – zeleným bonusem a podporou, na kterou vznikl navrhovateli dle jeho mínění nárok v souladu s právními předpisy.

Navrhovatel dále uvedl, že (elektronický) formulář, kterým se uplatňuje u odpůrce nárok na zelený bonus, doposud z opatrnosti při respektování veřejně prezentovaného odmítavého postoje odpůrce k dané problematice vyplňoval tak, že nárokovanou podporu elektřiny za elektřinu vyrobenou z biomasy krátil o podíl elektřiny vyrobené prostřednictvím zažehnutí nezbytného množství jiného paliva, než je biomasa. neumožňuje tento uplatnit řádně v celkové výši, protože celkové množství vyrobené elektřiny bylo pro účely výpočtu podpory neoprávněně a neodůvodněně kráceno v důsledku odečtu použitého nezbytného množství fosilního paliva jako zapalovacího média. Pro svůj tvrzený nárok navrhovatel odkazuje na ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o podporovaných zdrojích“), dle kterého mj. platí, že za elektřinu z obnovitelných zdrojů se považuje elektřina vyrobená využitím obnovitelných zdrojů, kdy dle ustanovení § 2 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích se za obnovitelné zdroje považují mj. energie biomasy a energie bioplynu, přičemž bioplynem se dle písm. c) citovaného ustanovení rozumí plyné palivo vyráběné z biomasy používané pro výrobu elektřiny, tepla nebo biometanu.

Dále je poukazováno na prováděcí vyhlášku č. 477/2012 Sb., kdy z jejího jazykového výkladu je možno dle navrhovatele jednoznačně dovodit, že v případě, kdy je výroba elektřiny nebo tepla možná jen prostřednictvím zažehnutí nezbytného množství jiného paliva, tak se nejedná o současné spalování různých druhů paliv, nýbrž toliko o spalování. Proto by veškerá elektřina vyrobená ve výrobě elektřiny z biomasy využívající zažehnutí nezbytného množství paliva jiného, než je biomasa, měla být považována za elektřinu z biomasy, resp. bioplynu. Navrhovatel současně poukazuje na rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 7. května 2019, č. j. 05645-46/2017-ERU ve věci společnosti BIOINVEST KUNČINA, s. r. o., v němž se rozhodovalo o skutkově stejné věci a bylo mj. posouzeno, že použití toliko nezbytného množství paliva pro zažehnutí obnovitelného zdroje se nepovažuje za spoluspalování.

Navrhovatel proto písemností ze dne 14. června 2019 a následně dne 11. července 2019 vyzval odpůrce k uhrazení příslušné částky, kdy odpůrce toto dne 25. června 2019 odmítl, resp. na druhou výzvu již nijak nereagoval. Odpůrce zejména argumentoval výkladovým stanoviskem Energetického regulačního úřadu č. 1/2013 a notifikačním rozhodnutím Evropské komise SA.35177. K tomuto navrhovatel odkazuje opět na výše citované rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu, v rámci kterého byla odmítnuta aplikace předmětného výkladového stanoviska. Stejně tak byla odmítnuta námitka týkající se notifikačního rozhodnutí.

Jako přílohy prokazující nárok na požadovanou částku připojil navrhovatel k návrhu Přehled uhrazených a nárokovaných plateb za elektřinu vyrobenou v období červen 2016 – duben 2019, rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 7. května 2019, č. j. 05645-46/2017-ERU, odpověď odpůrce ze dne 25. června 2019, výzvu k doplacení peněžité částky týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů ze dne 14. června 2019 a předžalobní výzvu podle § 142a odst. 1 občanského soudního řádu k uhrazení peněžité částky týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů vyrobené v BPS Vojtěchov.

Podáním ze dne 13. září 2019 vyrozuměl Energetický regulační úřad účastníky řízení

o zahájení řízení, kdy současně vyzval odpůrce, aby se k návrhu písemně vyjádřil. Dne 20. září 2019 podal odpůrce své vyjádření, ve kterém mj. uvedl, že s podaným návrhem nesouhlasí, kdy trvá na tom, že podpora by byla poskytnuta v rozporu s článkem 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie. Podpora byla dle mínění odpůrce schválena jako veřejná podpora notifikací Evropské komise SA.35177 ze dne 11. června 2014, kdy z čl. 4 odst. 9, resp. 61 vyplývá, že podpora se může vztahovat jen na část energie vyrobené z obnovitelného zdroje.

Výše citované rozhodnutí potom odpůrce považuje za nesprávné, kdy toto bylo z jeho strany napadena žalobou dle části páté zákona č. 99/1963 Sb. Zároveň poukazuje odpůrce na následně vydané stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 9. července 2019, ze kterého dle jeho názoru vyplývá, že výrobci by měli uplatňovat podporu pouze na energii vyrobenou z obnovitelného zdroje. Dále odpůrce podává svůj výklad pojmů biomasa a bioplyn a relevantních právních předpisů. Dle jeho názoru nelze poskytovat veřejnou podporu na základě analogie, kdy dává ke zvážení, zda vyhláška č. 477/2012 Sb. neporušuje zákonná pravidla. V případě navrhovatele se nejedná u LTO jen o zažehnutí, nýbrž o stálý přístřík v rozsahu více než 4 %, kdy by mělo být vycházeno z prvního rozhodnutí ve věci společnosti BIOINVEST KUNČINA, s. r. o., které se mj. opíralo o výkladové stanovisko Energetického regulačního úřadu č. 1/2013 a nárok na podporu nepřiznávalo. Jestliže potom Rada Energetického regulačního úřadu ve svém rozhodnutí jako důvod neaplikace zmíněného stanoviska uváděla skutečnost, že toto nezohledňuje ustanovení § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích, tak s tímto posouzením odpůrce nesouhlasí.

Citované ustanovení dle odpůrce neuvádí, že použití neobnovitelného paliva pro iniciaci se nepovažuje za spalování, kdy naopak podpora se dle tohoto stanovuje toliko na obnovitelný zdroj nebo v případě společného spalování na poměrnou část elektriny pocházející z obnovitelného zdroje. Možnost použití neobnovitelného zdroje jako zapalovacího média uvádí podzákonný právní předpis jen u spalování biomasy, kdy se ovšem musí jednat o zapálení nikoli o stálý přístřík.

Navrhovatel v podání ze dne 24. října 2019 zejména uvedl, že odpůrce neuvádí žádné nové skutečnosti, které by Energetický regulační úřad již neposuzoval a k nimž by se již jednoznačně nevyjádřil ve svém rozhodnutí pod č. j. 05645-46/2017-ERU, což se vedle aplikace výkladových stanovisek, notifikačního rozhodnutí rovněž týká také namítaného stanoviska Ministerstva životního prostředí. K odpůrcově námitce, že pojem bioplyn nelze subsumovat pod pojem biomasa, navrhovatel sděluje, že souhlasí s tím, že zákon o podporovaných zdrojích tyto dva pojmy odlišuje, kdy bioplyn je jednou z forem využití biomasy. Jestliže tedy dochází ke společnému splavování bioplynu, je možno hovořit o spalování produktu vyráběného z biomasy. Ačkoli tedy vyhlášky č. 477/2012 Sb. nestanoví podmínky společného spalování bioplynu, ale pouze podmínky společného spalování biomasy, není zřejmé, proč by pro bioplyn vyráběný z biomasy a pro samotnou biomasu měly platit rozdílné podmínky.

Energetický regulační úřad následně umožnil písemností ze dne 20. února 2020 účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, kdy své vyjádření podal pouze navrhovatel, který dne 4. března 2020 v rámci svého podání v podstatě jen shrnul svá předcházející tvrzení.

II.

Posouzení věci

Co se týče příslušnosti Energetického regulačního úřadu rozhodovat předmětný spor, tak na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, platí, že: „*V občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*“, a proto má Energetický regulační úřad za to, že rozhodovací kompetence v rámci tohoto sporu jsou dány na základě ustanovení § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona, dle kterého je Energetický regulační úřad mimo jiné příslušný k projednání a rozhodnutí sporu týkajícího se výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů nebo elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla, elektřiny vyrobené z druhotných energetických zdrojů nebo z obnovitelných zdrojů. V tomto ohledu bylo posouzeno, že Energetický regulační úřad je věcně příslušný rozhodovat předmětný spor mezi navrhovatelem a odpůrcem, neboť se jedná o spor týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, když z podaného návrhu je zřejmé, že navrhovatel požaduje, aby mu byla ze strany odpůrce uhrazena podpora formou zeleného bonusu.

V souvislosti s projednávaným sporem lze ve vztahu k legitimaci účastníků řízení bez dalšího shledat, že navrhovatel je držitelem licence na výrobu elektřiny č. 111118901. Co se týče odpůrce, bylo posouzeno, že odpůrce je společností, jejímž předmětem podnikání jsou činnosti operátora trhu, které tato společnost vykonává na základě licence č. 150504700, udělené Energetickým regulačním úřadem podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) bodu 7 energetického zákona. Jednotlivé činnosti operátora trhu potom vyplývají zejména z ustanovení § 20a odst. 4 energetického zákona, kdy tedy tento mj. vede evidenční systém vyplácení podpory, přičemž mezi další jeho povinnosti patří také hradit výrobcům elektřiny zelený bonus na elektřinu z obnovitelných zdrojů.

Po provedení listinných důkazů a po prostudování shromážděných podkladů dospěl Energetický regulační úřad k následujícím závěrům:

Navrhovatel svůj nárok dovozuje z toho, že prováděcí právní předpis, na který odkazuje ustanovení § 4 odst. 5 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích energie, tj. vyhláška č. 477/2012 Sb., o stanovení druhů a parametrů podporovaných obnovitelných zdrojů pro výrobu elektřiny, tepla nebo biometanu a o stanovení a uchování dokumentů, nedefinuje výrobní proces, kdy je k provozu kogeneračních jednotek na výrobu elektřiny z bioplynu nutné zažehnutí nezbytného množství jiného paliva, jako společného spalování, tudíž veškerá elektřina vyrobená z biomasy takto spalováním ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) této vyhlášky musí být podporována bez odpočtu nezbytného zážehového paliva.

Současně odkazuje na správní řízení a vydané rozhodnutí v obdobné věci, a to rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 7. května 2019, č. j. 05645-46/2017-ERU, kdy bylo návrhu vyhověno. Odpůrce oproti tomu tvrdí, že nemůže poskytovat provozní podporu výroby elektřiny odpovídající rozsahu spalování LTO, protože na spalování LTO se provozní podpora výroby elektřiny podle zákona o podporovaných zdrojích nevztahuje. Zároveň argumentuje odpůrce tím, že se jedná o podporu poskytovanou z veřejných zdrojů, a tudíž se podpora může vztahovat jen na tu část energie, která je vyrobená z obnovitelného zdroje, což je mj. seznatelné z notifikace provedené Evropskou komisí.

Co se týče relevantní právní úpravy, potom podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích se pro účely stanovení podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů považuje za elektřinu z obnovitelných zdrojů elektřina vyrobená využitím obnovitelných zdrojů anebo poměrná část elektřiny pocházející z obnovitelného zdroje v případě společného spalování obnovitelného zdroje a druhotného zdroje nebo neobnovitelného zdroje. Z uvedeného lze dospět k závěru, že elektřinu je možno vyrábět z nepodporovaného zdroje nebo

z podporovaného, případně z obou zdrojů, kdy je potom podpora poskytována jen na poměrnou část vyrobené elektřiny. V tomto smyslu je potom nezbytné definovat, v jakém režimu výroby elektřiny se pohybuje navrhovatel, tedy zda v jeho případě dochází k výrobě elektřiny čistě z podporovaného, resp. nepodporovaného, zdroje nebo je elektřina vyráběna společným spalováním obnovitelného a neobnovitelného zdroje s tím, že je potom podpora poskytnuta toliko na poměrnou část vyrobené elektřiny.

Zákon o podporovaných zdrojích dále jasně v ustanovení § 2 písm. a) určuje, co je třeba chápat jako obnovitelné zdroje, na které je podpora určena, kdy se přímo jedná o „obnovitelné nefosilní přírodní zdroje energie, jimiž jsou energie větru, energie slunečního záření, geotermální energie, energie vody, energie půdy, energie vzduchu, energie biomasy, energie skládkového plynu, energie kalového plynu z čistíren odpadních vod a energie bioplynu“. Zákon o podporovaných zdrojích dále určuje pravidla pro podporu elektřiny vyrobené při současném spalování obnovitelného zdroje s neobnovitelným, ovšem tento právní předpis sám o sobě nestanoví, co je třeba rozumět pod pojmem „společné spalování“.

Výklad tohoto pojmu je tak možno pouze nalézt v prováděcí vyhlášce k zákonu o podporovaných zdrojích, a to konkrétně ve vyhlášce č. 477/2012 Sb., o stanovení druhů a parametrů podporovaných obnovitelných zdrojů pro výrobu elektřiny, tepla nebo biometanu a o stanovení a uchování dokumentů, kdy z jejího ustanovení § 3 odst. 1 vyplývá, že při výrobě podporované elektřiny je biomasa využívána v procesu spalování nebo zplynování a v procesu současného (společného) spalování různých druhů paliva, s výjimkou případů, kdy je výroba elektřiny nebo tepla možná jen prostřednictvím zažehnutí nezbytného množství jiného paliva. Podle toho, zda se palivo spaluje v jednom kotli nebo v samostatných kotlích, se rozlišuje tzv. spoluspalování, kdy se jedná o společné spalování v zařízeních, kde dochází k mísení různých druhů paliva v jednom topeništi, nebo před vstupem do topeniště, přičemž fyzikálně je možné rozlišit energii vzniklou spálením směsi pouze na základě parametrů jednotlivých složek paliva, jakými jsou například hmotnostní podíl, vlhkost, výhřevnost, obsah popelovin, poměr uhlíku a dusíku, nebo o paralelní spalování, tedy společné spalování v zařízeních, kde dochází ke spalování různých druhů paliv odděleně v samostatných kotlích, dodávajících vyrobené teplo do společné parní sběrnice, ze které se uskutečňuje odběr tepla pro výrobu elektřiny v jednom nebo více parních turbosoustrojích.

Přestože vyhláška č. 477/2012 Sb. ve svém výše odkazovaném odst. 3 se věnuje způsobu využití biomasy a netýká se výslovně bioplynu, má Energetický regulační úřad shodně jako Rada Energetického regulačního úřadu ve svém rozhodnutí o rozkladu ze dne 9. května 2018, č. j. 05645-31/2017-ERU, ve věci společnosti BIOINVEST KUNČINA, s. r. o., za to, že lze toto ustanovení aplikovat, a to za použití analogie práva.

Přestože Energetický regulační úřad částečně souhlasí s námitkou odpůrce, v rámci které tento poskytuje výklad pojmů „biomasa“ a „bioplyn“ s tím, že se nejedná o totožné pojmy, má Energetický regulační úřad shodně jako navrhovatel za to, že užití analogie je v tomto případě na místě, když je zřejmá souvislost mezi spalováním biomasy a spalováním bioplynu, neboť u obou je používán obdobný technologický proces, když taktéž u biomasy je nezbytné použití určitého množství jiného paliva. Co se obecně týče možnosti užití analogie k překlenutí mezery v právní úpravě odkazuje Energetický regulační úřad na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. září 2011, č. j. 9 As 47/2011-105, ze kterého plyne, že: „Analogií aplikace práva je třeba rozumět řešení právem neupravených vztahů podle právní úpravy vztahů podobných. Teorie práva rozlišuje tzv. analogii legis, tedy situaci, kdy se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou aplikuje právní norma, která je obsažena ve stejném zákoně a která upravuje skutkovou podstatu nejpodobnější, a tzv. analogii iuris, tzn. situaci, kdy lze výjimečně aplikovat právní zásady příslušného právního odvětví, případně

dokonce obecné právní zásady, které obsahuje celý právní řád, ovšem pouze za předpokladu, že není možné postupovat prostřednictvím analogie legis.“

Z výše uvedeného je zřejmé, že v případě navrhovatele se nejedná o současné spalování, resp. spoluspalování, když toto ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. přímo výslovně vylučuje – „s výjimkou případů, kdy je výroba elektřiny nebo tepla možná jen prostřednictvím zažehnutí nezbytného množství jiného paliva“. Je tak možno konstatovat, že u navrhovatele se jedná „jen“ o spalování, ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 477/2012 Sb., přičemž současně dochází vedle spalování bioplynu rovněž při jednotlivých zážezích také ke spalování LTO, které bezesporu není možno považovat za obnovitelný zdroj energie dle ustanovení § 2 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích.

Jak již bylo zmíněno výše, ustanovení § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích připouští při výrobě elektřiny pouze spalování nebo spoluspalování, kdy z § 3 vyhlášky č. 477/2012 Sb. lze dovodit, že proces vstřikování jiného paliva za účelem zapalování není možno považovat za spoluspalování. V tomto ohledu lze odkázat na výše citovaný názor Rady Energetického regulačního úřadu v rozhodnutí o rozkladu ze dne 9. května 2018, č. j. 05645-31/2017-ERU, popř. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 9. srpna 2018, č. j. 05645-39/2017-ERU, ze kterých plyne, že se zde jedná o určitou právní fikci, kdy se používání určitého množství paliva za účelem používání konkrétní technologie a spalování obnovitelného zdroje, které by bez využití tohoto zapalovacího paliva nebylo možné, považuje pouze za spalování obnovitelného zdroje. Účelem této právní fikce je vymezit jako spoluspalování pouze takové procesy, které cíleně vyrábějí elektřinu rovněž z neobnovitelného zdroje.

Energetický regulační úřad má za prokázané, že u navrhovatele se nejedná o spoluspalování dvou druhů paliva, když LTO je používáno toliko jako zapalovací médium pro vytvoření palivové směsi, kterou lze spalovat. Jedná se přitom o nutný postup, neboť bez použití daného zapalovacího média není možno technologicky v rámci bioplynové stanice navrhovatele bioplyn vůbec spalovat.

Lze proto vyslovit závěr, že u navrhovatele nebylo účelem a podstatou výroby elektřiny primárně spalování neobnovitelného zdroje s obnovitelným, ale využívání LTO k tomu, aby obnovitelný zdroj mohl být spalován. Současně je možné zhodnotit, že se nejednalo o žádné neomezené využívání neobnovitelného zdroje, kdy jeho podíl při výrobě v předmětném období činil cca 4 až 5 %, nýbrž jeho užití zcela odpovídalo možnostem provozování příslušné technologie bioplynové stanice, což bylo doloženo zejména posudky ze strany navrhovatele. V tomto smyslu pak není relevantní tvrzení odpůrce, který definuje, že se jedná o stálý přístřik, když je zjevné, že k přístřikování dochází pouze v nezbytném množství v důsledku správného fungování instalované technologie, kdy bez tohoto by nemohlo dojít k samotné výrobě elektřiny z obnovitelného zdroje, resp. ke spalování bioplynu.

Přestože je tedy zjevné, že u LTO se nejedná o obnovitelný zdroj, dle již citovaného ustanovení § 2 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích, je nezbytné v této chvíli aplikovat na daný případ ustanovení § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích, když bylo prokázáno, že neobnovitelný zdroj je využíván v procesu spalování (nikoli společného spalování) jen za účelem spalování bioplynu, čehož by nemohlo být jinak vůbec dosaženo. Nedochozí tak v tomto případě ke zneužívání práva či cílené výrobě elektřiny z neobnovitelného zdroje. V tomto ohledu Energetický regulační úřad vychází rovněž zejména z názoru Rady Energetického regulačního úřadu vyjádřeného v rozhodnutí o rozkladu ze dne 9. května 2018, č. j. 05645-31/2017-ERU a v rozhodnutí o rozkladu ze dne 7. května 2019, č. j. 05645-46/2017-ERU.

Ve vztahu k výše zmíněným rozhodnutím, konstatuje potom Energetický regulační úřad následující. Energetický regulační úřad již v minulosti vedl sporné správní řízení pod sp. zn. SLS-05645/2017-ERU, které se opíralo o obdobný nárok, o jaký se jedná v tomto případě, kdy je zjevné, že obě strany sporu jsou s tímto řízením dobře obeznámeny. Rovněž tudíž bylo posuzováno, zda v situaci, kdy je používáno LTO při spalování bioplynu jako zapalovací médium, je možno poskytovat podporu také na elektřinu vyrobenou prostřednictvím LTO.

V rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu (č. j. 05645-46/2017-ERU), ze kterého je možno v dané souvislosti především citovat následující právní názor: *„Přiznání podpory veškeré vyrobené elektřiny při zapalování bioplynu pomocí LTO v procesu, který není spoluspalování, považuje Rada na základě analogické aplikace § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. možné pouze za situace, kdy je neobnovitelného zdroje využíváno pouze v nezbytně nutném množství za účelem provozování daného energetického zařízení, resp. umožnění spalování bioplynu. Jen tak totiž bude naplněn účel uvedené právní úpravy, kdy použití jiného paliva nemůže představovat cílenou výrobu z neobnovitelného zdroje, ale nanejvýš užití techniky nezbytného množství za účelem umožnění výroby ze zdroje obnovitelného.“*

Rozhodnutí o rozkladu pod č. j. 05645-46/2017-ERU vydané v řízení pod sp. zn. SLS-05645/2017-ERU, kterým bylo řízení před Energetickým regulačním úřadem ukončeno, musí správní orgán respektovat podle § 2 odst. 4 správního řádu, tedy při aplikaci základní zásady správního řádu – zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti. Dle citovaného ustanovení platí, že: *„Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“* Ve své podstatě tedy tato zásada ukládá správnímu orgánu, aby při rozhodování skutkově shodných anebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, čímž jsou vytvářeny předpoklady pro předvídatelnost činnosti veřejné správy. Správní orgán by tak ve chvíli, kdy určitým způsobem nějakou věc rozhodl, měl další obdobné případy, které v budoucnu nastanou, rozhodovat obdobným způsobem. V rámci této zásady je tak správnímu orgánu zákonodárcem uloženo sledovat svá předchozí rozhodnutí ve skutkově si blízkých situacích.

V tomto ohledu je možno odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, ze kterého se podává, že: *„Zásada ochrany legitimního očekávání účastníků správního řízení vyjádřená v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), se nevztahuje pouze k ochraně takové dobré víry účastníků řízení, která jim vznikne do okamžiku předmětného jednání, které je následně posuzováno správním orgánem. Správní orgán je naopak povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Stěžejní je tedy okamžik rozhodování správního orgánu, kdy správní orgán musí rozhodovat v souladu s již vydanými rozhodnutími, která se týkala skutkově shodných či obdobných případů. Stejně tak je chráněna dobrá víra účastníka řízení i vzhledem k okamžiku rozhodování správního orgánu. Jakkoli lze tedy souhlasit s tím, že § 2 odst. 4 správního řádu přeneseně brání dobrou víru účastníků, že pokud rozhodovací činnost správního orgánu svědčí o zastávání určitého právního názoru správním orgánem, potom jednání účastníků, odpovídající takovému názoru, bude moci být jimi pokládáno za souladné s právními předpisy, je nutné citované ustanovení vykládat především tak, že pokud v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkově týchž či obdobných případech, je nutno chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případě rozhodovat stejným způsobem. Existence možnosti účastníků řízení spolehnout se na to, že jejich věc správní orgán posoudí stejným způsobem, jakým již dříve posoudil skutkově obdobné či stejné věci, je nezbytnou součástí jednoho ze základních znaků právního státu – právní jistoty.“*

Přestože tato skutečnost neznamená, že by správní orgán za žádných okolností nemohl dospět k jinému posouzení, resp. nemohl by se odchýlit od dříve vysloveného právního názoru, je nutno konstatovat, že takováto změna je akceptovatelná jen za určitých okolností, kdy případné závěry, ke kterým prvoinstanční správní orgán dospěje, musí být dostatečně odůvodněny v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Shodný názor lze nalézt také ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, dle kterého platí, že: „*Zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat, zejména zásadou legality (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu) či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Jedním ze závažných důvodů, na základě nichž může správní orgán prolomit legitimní očekávání účastníků správního řízení, by mohl být např. rozpor rozhodování správního orgánu s právními předpisy. Avšak i v případě opodstatněné změny v rozhodovací činnosti správních orgánů je nutno dodržet požadavky kladené na tuto změnu, tj. i zde musí být změna správní praxe řádně odůvodněna. Jedině takový postup totiž odpovídá nárokům transparentní aplikace práva a právní jistoty. Pokud tedy v posuzované věci v době rozhodování správního orgánu existovalo stanovisko, resp. rozhodnutí obsahující odlišný právní názor od následně vydaných rozhodnutí, byl správní orgán povinen se těmito správními akty ve svých rozhodnutích zabývat. Zvláště pak, pokud se chtěl od právního názoru v nich vyjádřeného odchýlit, byl povinen takovou změnu právního názoru odůvodnit.*“

Energetický regulační úřad v tomto ohledu doplňuje, že neshledal žádné věcné a právní důvody, na základě kterých by bylo možno odchýlit se od stávající praxe Energetického regulačního úřadu ve věci posuzování nároku na podporu ve vztahu k užití LTO, resp. že by bylo možno nerespektovat právní názor vyjádřený ve výše citovaných správních rozhodnutích, a proto nemohl Energetický regulační úřad zvolit jiný postup, než vyhovět nároku navrhovatele a přiznat podporu také na elektřinu vyrobenou prostřednictvím LTO.

Jestliže tedy odpůrce namítá, že by mělo být vycházeno z prvního rozhodnutí ve věci společnosti BIOINVEST KUNČINA, s. r. o. (č. j. 05645-23/2017-ERU), které se mj. opíralo o výkladové stanovisko Energetického regulačního úřadu č. 1/2013 a nárok na podporu nepřiznávalo, nelze se s ohledem na výše uvedené s tímto ztotožnit. Co se dále týče namítaného výkladového stanoviska Energetického regulačního úřadu č. 1/2013 ze dne 3. dubna 2013, správní orgán k tomuto uvádí, že toto bylo vydáno k problematice výroben a výrobních zdrojů elektřiny bioplynových stanic uplatňujících provozní podporu elektřiny spalováním bioplynu v bioplynových stanicích, kdy k jeho doplnění pak bylo vydáno výkladové stanovisko č. 1/2015 ze dne 3. června 2015, které upřesňuje způsob výpočtu výroby elektrické energie určené pro odečet množství elektřiny připadající na energetický podíl jiného použitého paliva než je bioplyn. Tato stanoviska byla vydána na základě zákonného zmocnění vyplývajícího z ustanovení § 17e odst. 1 písm. d) energetického zákona, které umožňuje Energetickému regulačnímu úřadu vydávat výkladová stanoviska k ustanovením právních předpisů v oblasti jeho působnosti, které zohledňuje ve své rozhodovací činnosti. A jelikož doposud nedošlo k jejich zrušení, jsou stále platná, a to i přesto, že je již není možno využít ve smyslu zrušených cenových rozhodnutí, i když navrhovatel tvrdí opak.

Energetický regulační úřad dále konstatuje, že výkladová stanoviska ovšem nejsou závazným pramenem práva, kdy v rámci správního řízení je primárně nezbytné vycházet z platné a účinné právní úpravy. Ve věci závaznosti výkladových stanovisek upozorňuje pak Energetický regulační úřad např. na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 22. února 2018, č. j. 62 Af 47/2016-64, ze kterého vyplývá, že: „*Byť není výkladové stanovisko závazným pramenem práva, je jistě vhodné, aby se žalovaný tímto stanoviskem (jedná-li se o stanovisko zákonné) ve své správní praxi řídil.*“ A dále na rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 9. května 2018, č. j. 03846-20/2017-ERU, ze kterého se podává, že:

„...že jakékoliv stanovisko orgánů státní správy nemůže negovat základní požadavek (v ústavněprávní rovině vyjádřený v čl. 2 odst. 3 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, dále též jen „Ústava“) uplatňování státní moci vč. ukládání povinností jen na základě zákona.“ V souladu s výše uvedeným a se zásadou právní jistoty a předvídatelnosti aplikace práva je tudíž nezbytné vycházet přednostně z ustanovení právních předpisů než ze stanovisek či jiných vyjádření správních orgánů. K tomu rovněž Energetický regulační úřad cituje z rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu č. j. 05645-46/2017-ERU, které se vyjadřuje k výše uvedeným výkladovým stanoviskům takto: *„Výkladová stanoviska, jakkoli je vhodné, aby k nim správní orgán s ohledem na zásadu právní jistoty a předvídatelnosti aplikace práva ve své rozhodovací praxi přihlížel, nejsou závazným pramenem práva a nemohou být v kontextu právní síly stavěna na úroveň podzákonných předpisů. ... V tomto ohledu výkladová stanoviska skutečně obsahovala určité závěry, nicméně ty nebyly vztaheny k relevantním ustanovením právních předpisů, ohledně jejich výkladu tak odpůrci legitimní očekávání vzniknout nemohlo.“*

Jestliže potom odpůrce namítá, že podpora na elektřinu vyrobenou z LTO je v rozporu s článkem 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie, resp. že podpora byla schválena jako veřejná podpora notifikací Evropské komise SA.35177 ze dne 11. června 2014, kdy z čl. 4 odst. 9, resp. 61 vyplývá, že podpora se může vztahovat jen na část energie vyrobené z obnovitelného zdroje, konstatuje Energetický regulační úřad následující. Předně co se týče příslušné notifikace, má tato dle mínění Energetického regulačního úřadu zcela jiný charakter a účel než zasahovat do rozhodovacích procesů státní správy, kdy jejím prostřednictvím zejména dochází k informování České republiky ve vztahu k oznámenému opatření podpory. Zároveň se tak lze ztotožnit s tvrzením navrhovatele, že tento dokument nemá povahu přímo aplikovatelného pramene práva Evropské unie. Energetický regulační úřad souhlasí s odpůrcem v tom, že se jedná o veřejnou podporu, když tato je jistě poskytována z veřejných prostředků, kdy ovšem dle mínění Energetického regulačního úřadu se citované články vyjadřují zcela obdobně jako zákon o podporovaných zdrojích v tom smyslu, že podpora je poskytována pouze na obnovitelné zdroje.

V posuzovaném případě ovšem nedochází k poskytování podpory na elektřinu vyrobenou výhradně z nepodporovaného zdroje, protože, jak již bylo vysvětleno, LTO vstupuje do procesu výroby elektřiny jako zcela nezbytné zapalovací médium v rámci daného technologického procesu, kdy jeho účelem není primárně vyrábět elektřinu (blíže viz výše).

Co se potom týče argumentace odpůrce ve vztahu k informaci Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 9. července 2019, konstatuje Energetický regulační úřad, že i když lze souhlasit s tím, že předmětné ministerstvo je garantem legislativy v energetice, v případě tohoto dokumentu se nejedná o právně závazné stanovisko, které by mohlo mít vliv na rozhodovací činnost Energetického regulačního úřadu.

V tomto ohledu se také nejedná o podklad, který by byl schopen změnit rozhodovací praxi Energetického regulačního úřadu ve věci posuzování nároku na podporu ve vztahu k užití LTO, neboť daná informace není žádným správním aktem, kterým by byl Energetický regulační úřad povinen se řídit. Nezbytný požadavek na změnu v rozhodovací činnosti správního orgánu tak nebyl prostřednictvím předmětné informace doložen. K tomuto Energetický regulační úřad doplňuje, že informace byla ministerstvem zveřejněna na jeho webových stránkách, a i když z této vyplývá opačný názor ministerstva na danou problematiku, je tuto z hlediska jejího obsahu možno brát jen jako jakési doporučení jednotlivým výrobcům elektrické energie nikoli jako právně závazné stanovisko směřující vůči Energetickému regulačnímu úřadu či jeho rozhodovací činnosti.

Závěrem vidí Energetický regulační úřad za potřebné věnovat se problematice, zda nedošlo v souvislosti s případnou opravou údajů k prekluzi, resp. k promlčení, i když

ze strany odpůrce nedošlo ke vznesení této námitky, jestliže tedy navrhovatel nežádá o dodatečnou opravu výkazů po lhůtě stanovené vyhláškou č. 145/2016 Sb. Co se tedy týče vyhlášky č. 145/2016 Sb., o vykazování elektřiny a tepla z podporovaných zdrojů a k provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (vyhláška o vykazování energie z podporovaných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů, tato upravuje zejména způsob vykazování množství elektřiny z obnovitelného zdroje a neobnovitelného zdroje a rozsah údajů a termíny a způsob předávání a evidence naměřených nebo vypočtených hodnot elektřiny z podporovaných zdrojů. Ve smyslu ustanovení § 4 odst. 5 citované vyhlášky potom výrobce může opravit zaslané údaje prostřednictvím opravného výkazu do tří kalendářních měsíců od předání původního výkazu.

Předně Energetický regulační úřad uvádí, že nezastává názor, že se jedná o prekluzi, neboť vyhláška nemůže stanovovat jakékoli prekluzivní lhůty. V této souvislosti odkazuje Energetický regulační úřad na důvodovou zprávu k zákonu č. 133/2018 Sb., kterým se s účinností ode dne 28. června 2018 mění vyhláška 145/2016 Sb., která uvádí, že: „*vyhláška nemůže stanovovat jakýmkoliv prekluzivní lhůty*“ a že: „*Změnou proti současnému stavu je zpřesnění ustanovení, týkajících se předávání údajů o výrobě elektřiny a tepla tak, aby nemohlo docházet k jakýmkoliv dvojím výkladům předmětných ustanovení, což by mělo zabránit případným sporům mezi OTE, a. s., a výrobci elektřiny a tepla.*“ Lze tak mj. dovodit, že zákonodárce od počátku nezamýšlel lhůtu související s předáním údajů včetně jejich oprav jako lhůtu prekluzivní. K tomu je dále možno využít Výkladové stanovisko Energetického regulačního úřadu č. 4/2018 k problematice vykazování elektřiny z obnovitelných zdrojů ze dne 26. dubna 2018, prostřednictvím kterého Energetický regulační úřad zejména informuje o přístupu, který bude zohledňovat při své rozhodovací činnosti, kdy při jeho tvorbě bylo vycházeno z výkladu Ministerstva průmyslu a obchodu jako garanta zákona o podporovaných zdrojích a autora vyhlášky č. 145/2016 Sb. Z tohoto výkladového stanoviska mj. plyne, že vyhláška o vykazování energie z podporovaných zdrojů upravuje rovněž termíny pro předkládání výkazů, kdy „*překročení termínu předání údajů o výrobě elektřiny nemá dopad do existence práva na podporu a neznamená ztrátu nároku na podporu elektřiny podle zákona o podporovaných zdrojích energie, má však dopad na termín poskytnutí podpory, tj. k výplatě podpory může dojít až v dalším účtovacím období*“. Z výše uvedeného je zřejmé, že příslušná lhůta pro opravu údajů vyplývající z vyhlášky č. 145/2016 Sb. není lhůtou promlčecí ani prekluzivní, nýbrž toliko lhůtou pořádkovou.

K tomuto Energetický regulační úřad opět uzavírá, že také v rámci správního řízení sporného vedeného pod sp. zn. SLS-05645/2017-ERU nebylo shledáno, že by v důsledku uběhnutí prekluzivní či promlčecí lhůty nárok na požadovanou příslušnou část podpory zanikl.

Závěrem lze shrnout, že v případě navrhovatele, resp. jeho výroby elektřiny, nebylo ze strany odpůrce doloženo a prokázáno, že by se jednalo o společné spalování obnovitelného a neobnovitelného zdroje (spoluspalování). Naopak bylo nutno posoudit, že se jedná o spalování ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 477/2012 Sb.

I když ovšem dochází vedle spalování bioplynu rovněž při zážezích ke spalování LTO, které bezesporu není možno považovat za obnovitelný zdroj energie dle ustanovení § 2 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích, je možno při akceptování základní zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti v souladu se stanoviskem Rady Energetického regulačního úřadu vyjádřeným ve výše uvedených rozhodnutích o rozkladech na takto vyrobenou elektřinu podporu uplatňovat, když toto ustanovení § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích a ani žádný jiný právní předpis nevylučuje.

Odpůrce v tomto případě tíží povinnost zaplatit navrhovateli nevyplacenou část podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (zeleného bonusu) v celkové výši 4.537.958,84 Kč za období červen roku 2016 až duben roku 2019.

III.

Úroky z prodlení a náklady řízení

Navrhovatel zároveň požadoval, aby mu byly vedle částky 4.537.958,84 Kč přiznány také úroky z prodlení, které blíže nespecifikoval, resp. také neuvedl konkrétní den, od kterého jsou úroky z prodlení požadovány.

Nárok na úroky z prodlení tak dle Energetického regulačního úřadu vychází z ustanovení § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého platí, že: *„Po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujedná-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.“*, kdy tedy z ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že: *„Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.“*

S ohledem na výše uvedené, resp. vyhovění návrhu, je zřejmé, že navrhovateli vznikl nárok na vyplacení podpory ve výši, kterou požaduje, když odpůrce je vůči tomuto v postavení dlužníka. K tomuto je možno doplnit, že nárok na vyplacení podpory byl poprvé navrhovatelem uplatněn u odpůrce prostřednictvím písemnosti - výzva k doplacení peněžité částky týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů ze dne 14. června 2019, kdy odpůrce ve své odpovědi ze dne 25. června potvrzuje, že předmětnou výzvu obdržel, kdy ovšem ani jedna ze sporných stran nedokládá, kdy se tato písemnost fakticky dostala do dispoziční sféry odpůrce.

Na základě této skutečnosti je možno v souladu s ustanovením § 573 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého platí: *„Má se za to, že došla zásilka odeslaná s využitím provozovatele poštovních služeb došla třetí pracovní den po odeslání, byla-li však odeslána na adresu v jiném státu, pak patnáctý pracovní den po odeslání.“*, konstruovat právní domněnku dojití, tedy že daná písemnost byla odpůrci doručena dne 19. června 2019. Jestliže tedy odpůrce je v prodlení se splácením peněžitého dluhu tzv. jistiny, pak je možno ze strany navrhovatele uplatňovat nárok rovněž na úhradu úroku z prodlení, a to v souladu s výše uvedeným ode dne 20. června 2019, kdy k tomuto datu je možno úrok z prodlení s ohledem na výše uvedené definovat ve výši 8,50 % p. a.

Energetický regulační úřad rozhodl o tom, že je odpůrce povinen uhradit uvedené úroky z prodlení ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí. Jelikož správní řád konkrétně nestanoví lhůtu, která má být v rozhodnutí k plnění povinnosti stanovena, bylo přihlédnuto k právní úpravě uvedené v ustanovení § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dle které *„Uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku nebo, jde-li o vyklizení bytu, do patnácti dnů od právní moci rozsudku; soud může určit lhůtu delší nebo stanovit, že peněžité plnění se může stát ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti určí.“*. S ohledem na uvedené, výši nákladů a povahu povinného subjektu se tato lhůta jeví přiměřenou.

Co se potom týče případné úhrady nákladů řízení, tyto nebyly ze strany navrhovatele ani odpůrce uplatněny.

IV. Závěr

Podle ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu platí, že: „*Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.*“

Z charakteru sporných řízení tudíž vyplývá, že důkazní břemeno není možno přenášet na správní orgán, neboť v tomto řízení platí speciální úprava dokazování obdobně jako u sporů vedených před soudními orgány, kdy se neuplatní plně zásada materiální pravdy ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Řízení dle ustanovení § 141 správního řádu, tedy sporné správní řízení, není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž břemeno důkazní ve smyslu procesní odpovědnosti za prokázání tvrzených skutečností spočívá na jednotlivých účastnících řízení. V tomto smyslu je nutno konstatovat, že odpůrce neunesl své břemeno tvrzení a ani důkazní, neboť odůvodnění jeho názoru na daný spor nelze shledat dostatečným, když tento v podstatě pouze předkládá svůj názor na aplikaci vyhlášky č. 477/2012 Sb. tak, aby ospravedlnil svůj názor na nemožnost vyplacení podpory, avšak prakticky bez doložení jakýchkoli relevantních důkazů.

V průběhu řízení byly provedeny důkazy zejména jednotlivými vyjádřeními navrhovatele i odpůrce včetně poskytnutých příloh, jak vyplývá z výše uvedeného, a to konkrétně především následujícími písemnostmi:

- Přehled uhrazených a nárokových plateb za elektřinu vyrobenou v období červen 2016 – duben 2019,
- Odpověď odpůrce na výzvu ze dne 25. června 2019,
- Výzva k doplacení peněžité částky týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů ze dne 14. června 2019,
- Předžalobní výzva podle § 142a odst. 1 občanského soudního řádu k uhrazení peněžité částky týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů vyrobené v BPS Vojtěchov,
- Notifikační rozhodnutí Evropské komise C(2014) 2246 z roku 2014,
- Informace Ministerstva průmyslu a obchodu pro výrobce energie z obnovitelných zdrojů energie ze dne 9. července 2019,
- rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 9. května 2018, č. j. 05645-31/2017-ERU,
- rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 9. srpna 2018, č. j. 05645-39/2017-ERU,
- rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 7. května 2019, č. j. 05645-46/2017-ERU.

Energetický regulační úřad vzal za svá skutková zjištění také shodná tvrzení účastníků řízení či skutečnosti známé mu z úřední činnosti. Podklady shromážděné v rámci tohoto správního řízení tak Energetický regulační úřad považuje za postačující pro zjištění stavu věci.

Energetický regulační úřad tudíž dospěl k závěru úhrady požadované částky včetně příslušenství, neboť bylo prokázáno, že navrhovateli vznikl nárok na požadovanou výši podpory (zeleného bonusu). V tomto ohledu bylo rovněž rozhodnuto o úhradě nákladů řízení a úroků z prodlení.

Podle ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu platí, že rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela, popřípadě zčásti vyhoví, anebo jej zamítne, popřípadě ve zbylé části zamítne. Energetický regulační úřad rozhodl tak, že návrhu vyhověl.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu.

Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí. V rozkladu se uvede, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá a dále namítaný rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení. Podaný rozklad má v souladu s ustanovením § 85 odst. 1 správního řádu odkladný účinek. Rozklad jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřipustný.

Mgr. Zuzana Altmannová
oprávněná úřední osoba
oddělení sporných a schvalovacích řízení

Rozdělovník:

společnost Malečská energetická, s. r. o.
společnost OTE, a. s.